

Mihu Eugenia

mihueugenia@gmail.com

Membră a Ligii Scriitorilor din Romania.

Poeta Mihu Eugenia s-a născut în satul ardelean Luncoiu de Jos, județul Hunedoara, la 21 aprilie 1955. După școala gimnazială a absolvit Liceul Teoretic de Cultură Generală „Avram Iancu” din orașul Brad. Cu ambiție și aplecare spre carte a ajuns contabil autorizat, înscris în CECCAR (Corpul Experților Contabili și a Contabililor Autorizați din Romania).

Mihu Eugenia spune cel mai bine despre sine: ***„Sunt de pe meleagurile în care aurul strălucește printre pietrele din râuri, printre bolovanii de pe culmile dealurilor și în străfundurile galeriilor care ne brăzdează subsolul. Aur care lucește și în inimile locuitorilor pustiiți de închiderea minelor de aur și aruncați în beznă deznădejdie și lipsei locurilor de muncă. Sunt fiică de băieș, evident. Am urmat cursurile liceului din Brad, același liceu pe care l-a urmat Părintele Ardealului, Arsenie Boca, și am lucrat ca și contabil o viață de om. Acuma sunt pensionară, mai lucrez doar sporadic, ca și contabil autorizat. Sunt căsătorită, fără copii.”***

Debutul literar din 2016 a marcat-o pe viață și i-a dat imbold să scrie și să tot scrie și a urmat anul și cartea și cu fiecare volum descoperi cum sufletul poetei se descătușează și versurile curg râu ce se transformă în fluviu, în ultima carte.

Pentru reușita ei au contribuit și diplomele / distincțiile, care au împins-o să aibă încredere în poemele ei și să fie mai curajoasă în această lume a literelor, unde se scrie mult și puțini reușesc să treacă pragul spre o altă înțelegere a lumii în care trăim. Aceste diplome încununează visul ei de a scrie frumos și de a arăta oamenilor că undeva în Transilvania în Țara lui Arsenie Boca sufletul românesc, precum pasărea phoenix, nu moare niciodată și renaște în fiecare român de valoare.

Un adevărat hobby este și tehnoredactarea computerizată. Prin mâinile ei au trecut peste 50 de cărți, pe care și-a pus amprenta. Nu s-a dat în lături nici de la montaje audio-video și a avut colaborări cu compozitori și interpreți de muzică ușoară, populară și folk.

Volume publicate: Debut literar: „Punte spre inimi”, Editura PIM, Iași – 2016; **„Curcubeu de suflet”,** Poezii, Editura Inspirescu, Satu Mare - 2017; **„Dorul lunii”,** Poezii și proză scurtă, Editura PIM, Iași – 2018; **„Crâmpoie de lumină”,** Poezii, Editura PIM, Iași – 2019.

Antologii: Lirics et prosa, Vol 1, Antologie de literatură contemporană, Emilian Lican, Editura Națiunea, București - 2015; **Lirics et prosa,** Vol II, Antologie de literatură contemporană, Emilian Lican, Editura Națiunea, București - 2016; **Vise târzii,** Antologie de poezie, Elena Buldum, Editura Dandes Press, Drobeta-Turnu Severin - 2015; **Antologia Antologiilor Națiunea,** Antologie de poezie și proză, Cozmina Cosmean, Editura Națiunea, București - 2015; **Surâsuri Înlăcrimate,** Antologie poetică, Corina Mihaela Soare, Radu Mihăilescu, Vital Prevent Edit, Drăgotești - 2015; **Almanah Dor Mărunt,** Marin Toma, Editura PIM, Iași - 2015; **Fel de fel de stihuri,** Antologie de poezie, Corina Mihaela Soare și Cristian Gruțoiu, Editura Hoffman, Caracal - 2016; **Parfumul unei noi primăveri,** Antologie de poezie contemporană româno-italiană, Trandafir Sîmpetru, Editura Liric Graph, Făurei – 2017; **Surâsuri în alb-negru,** Antologie de poezie, Corina Mihaela Soare și Cristian Gruțoiu, Editura Kitcom, Verguleasa – 2017; **Valsând prin anotimpuri,** Antologie-calendar, Eugenia-Enescu Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău - 2017; **Valsând prin anotimpuri,** Antologie-calendar, Eugenia-Enescu Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2018; **Valsând prin anotimpuri,** Antologie-calendar, Eugenia-Enescu Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2019; **Poetica,** Antologie de poezie, Christian W. Schenk, Editura Dionysos, Norderstedt - 2018; **Vis împlinit,** (Vis de taină) Antologie de poezie, Mirela Szabo și Manuela Cerasela Jerlăianu, Editura Ștef, Iași – 2018; **Vis împlinit vol I,** (Întâlnire epico-lirică) Antologie de poezie, Mirela Szabo și Manuela Cerasela Jerlăianu, Editura Ștef, Iași – 2018; **Clepsidra cu sentimente,** Antologie, Mariana Moga, Editura Emma Books, Sebeș – 2018; **Poeți și prozatori contemporani în regal eminescian,** Antologie, Eugenia Enescu-Gavrilescu, editura Editgraph, Buzău – 2018; **Scriitori români uniți în cuget și simțiri la Centenarul Marii Uniri,** Antologie, Eugenia Enescu-Gavrilescu, editura Editgraph, Buzău – 2018; **Dicționar de reliefuri literare românești,** antologie scriitori români contemporani, Mariana Moga, Editura Armonii Culturale, Adjud – 2018; **Muzica sufletului meu,** Antologie de poezie, Florentina Danu, Editura Liric Graph, Făurei – 2018; **Treptele speranței,** Antologie de poezie, Sibiana Mirela Antoche, Editura Lucas, Brăila – 2019; **Dialog cu versul iubirii,** Antologie de poezie, Dorina Omota, Editura Ștef, Iași – 2018; **Poeți și prozatori români în regal eminescian,** Antologie ediție de colecție, anul III,

Eugenia Enescu Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2019; **Flori de mai**, Antologie de poezie, Dănuț Deșliu, Editura Dandes Press, Drobeta Turnu Severin – 2019.

Reviste: **Ampretele sufletului**, Revistă de cultură și artă, Eugenia Enescu Gavrilescu; **Dor de dor**, Revistă literară pentru toate genurile și vârstele, Marin Toma; **Poezia**, Revista de cultură poetică, sub egida USR, Fundația Culturală Poezia, Iași; **Caligraf**, Revistă de cultură, sub egida USR, Centru Cultural Teleorman; **Vitrina cu oglinzi**, Revistă de cultură, Publicație on line; **Confluente literare**, Revistă de creație literară, Publicație on line; **Dacia Magna**, Revistă culturală trimestrială, Publicație on line; **Stelele Dunării**, Revistă Literară și de informație pentru toate genurile și vârstele, Publicație on line/

Recenzii în reviste sub egida USR (Caligraf) și în cărți de autor (Camelia Ardelean, Florentina Savu și Diana Iordan)

Lansări carte: „Curcubeu de suflet”, Editura Ispirescu, Satu Mare – 2017, februarie 2017 la Brad; „Dorul lunii”, Editura PIM, Iași – 2018; iunie 2018, la București.

Activități culturale: Șezători literare, Școala altfel.

Diplome/Distincții: Diplomă de excelență, Antologia ”Poeti și prozatori contemporani în regal eminescian”; Diplomă de excelență, Antologia ”Scriitori români uniți în cuget și simțiri, la Centenarul Marii Uniri”, diplome de excelență de la mai multe edituri. Marele premiu la ambele secțiuni într-un concurs radio, locul 1 la alt concurs radio.

Referințe critice:

Cu toate că poemele sunt lipsite de figuri de stil sofisticate, “cosmetizate”, ele au un puternic impact emoțional asupra cititorului, deoarece atuurile Eugeniei Mihiu sunt (pe lângă tehnica bună de care aminteam și amprenta personală în configurarea imaginilor artistice) sinceritatea și simplitatea. Ea se inspiră din marea paletă de culori numită viață și deține cheia poetică a naturaleții transpuse în versuri, cu care reușește să deschidă poarta oricărei inimi. (Camelia Ardelean - www.ecreator.ro)

„Fiind contabil de meserie, doamna Mihiu Eugenia a îmbinat cifrele cu literele și a creat adevărate povești transpuse în versuri. Un creier are nevoie de informații pentru a se dezvolta. O inimă are nevoie de dragoste și iubire pentru a bate cu adevărat, așa cum ne transmite poeta în versurile sale. Iar viața are nevoie de prieteni care să o însuflețească. Mesajul cărții a fost unul simplu: să nu lăsăm cultura să moară!”, spune primarul comunei Luncoiu de Jos, Călin Dud. (www.accentmedia.ro)

„Citind versurile Eugeniei Mihiu, intri așadar în imaginarul ei, născut și dezvoltat în inima Apusenilor, iar tenacitatea pe care o pune în actul creației, în șlefuirea atentă a versului, este, desigur, o moștenire înscrisă în genele ei de moșii și strămoșii ei, băieși din tată-n fiu ce migăleau în a alege aurul din pânțelele munților. Asemenea lor, Eugenia trudește în nopți nedormite, pline de gânduri și amintiri, întru șlefuirea versului până capătă strălucirea aurului strămoșilor.”

„Există în lirica Eugeniei Mihi ecouri ale lecturilor sale de poezie romantică și preromantică, generatoare de poeme de iubire totală, până la sacrificiul suprem.” (Prof. Steluța Crăciun – „Cuvânt cititorului” la volumul „Punte spre inimi”)

„Poeta Eugenia Mihi posedă o imaginație lirică debordantă, precum și talentul și măiestria artistică imperios necesare pentru a realiza poezii impecabile, indiferent de tema abordată. Folosește cu pricepere elementele de prozodie, abordează un registru tematic și tehnic larg, precum și specii lirice diferite – satiră, pamflet, elegie, pastel, acrostih ș.a. Fie că transpune liric întâmplări trăite sau auzite, sentimente proprii sau ale altora, transmise cu intensitate maxima, fie că descrie locuri, peisaje, oameni sau mici viețuitoare, imaginile schițate cu pricepere prind viață, se dezvoltă rapid și reliefează, cu o puternică forță de sugestie și în același timp cu extrem de multă căldură, ideea de început. Melancolia este sursa principală a lirismului Eugeniei Mihi, aflată într-un continuu periplu între pesimism și optimism, între năstrușnic și profund, între furtună și liniște, între durere și bucurie, între întuneric și lumină. Poezia ei este romantică, suavă, cu o cromatică bogată, de o gingășie aparte” (Tatiana Dragota - „Cuvânt cititorului” la volumul „Punte spre inimi”).

„Originară din "țara lui Arsenie Boca și a lui Iancu cel vestit", cum însăși se prezintă, Eugenia Mihi este o poetă viguroasă, cu metafore calde și expresive, abordând specii literare variate.”

„Demersul poetic pe care vi-l propun prin volumul "Curcubeu de suflet" este unul de mare impact emoțional, robust și delicat în același timp, o radiografie artistică a unui suflet generos și dăruit.” (prof. Daniela Badea, București – „În loc de prefață” la volumul „Curcubeu de suflet”).

„Mereu cu grijă față de ființa ei, față de sufletul cititorului contemporan dar și față de spiritul clasicilor pe care îi iubește, această poetă face pas după pas către o calitate din ce în ce mai mare din punct de vedere semiotic și estetic.” (Cecilia Birca, București - „În loc de prefață” la volumul „Curcubeu de suflet”).

„Dintr-un loc minuscul, marcat geografic în Țara Moșilor, țâșnește, pe verticală, până la înălțimi celeste, în mii de cuvinte, în mii de nuanțe, un suflet de îndrăgostită. Își plânge dragostea. De durere. Dar și de bucurie. Strigătul acesta sfâșietor are o forță estetică formidabilă. Impresionează. Stârnește compasiune. Admirație. Este axul unei poezii de o feminitate fascinantă. Al unui microunivers discret, elegant. În care yang a fost cândva rupt, fizic, de yin, dar diada și-a menținut unitatea, legăturile nevăzute fiind tot mai strânse și mai multe, dezvăluite, pas cu pas, într-o poezie scrisă în tipare tradiționale, clasică prin echilibru, armonie, coerență imagistică, cu nenumărate scilipiri stilistice extrem de ademenitoare.” (conf. univ. dr. Mirela – Ioana Borghin – Dorcescu – „Prefață – Poezia ca argument existential” – la volumul „Dorul lunii”).

„Eugenia Mihi, o poetă despre care cu siguranță se va mai auzi, nu contrazice cu nimic aceste afirmații. Ea se autodepășește în permanență, făcând cititorului „transfuzii” cu poezie de calitate, cu simțăminte ardente și mai ales cu sinceritate, pentru a-i „trata” acea parte ascunsă

ochiului, dar fără de care existența ar fi imposibilă – sufletul.” (Camelia Ardelean – Eugenia Miha – Poeta cu lacrima rotundă și „Dorul în ochi” – la volumul „Crâmpoie de lumină”)

Eugenia Miha, Punte spre inimi, Editura PIM, Iași – 2016: Cu prima sa carte, cea de debut, Eugenia Miha lansează o provocare iubitorilor de poezie. Încă de la primele versuri se vede foarte clar că stăpânește foarte bine dulcele vers clasic, cu toate că tot mai puțini creatori scriu în rimă. Volumul începe cu o siguranță de sine, un fel de spovedanie în gura mare și pe lângă „hachițe, am de toate”, dar recunoaște că „*Dumnezeu m-a miluit / Să fiu om bun, de calitate.*”. Practic primul poem poate fi considerat ca și o carte de vizită, prin care autoarea vrea să știm de la capul locului cu cine avem de-a face. Următoarea mărturisire vine să întrească imaginea unui om obișnuit, capabil să observe societatea în care trăim și că este o româncă, în adevăratul sens al cuvântului, care scrie în graiul strămoșilor aducând un omagiu marilor înaintași spirituali ai acestui popor. Un poem pastel cu aromă de poveste, o dramă încărcată cu regrete. Motivul, o femeie și un sat idilic ne arată singurătatea care bânuie prin satul românesc.

Poemul „*Colindul colțului de pâine*”, de un realism înfiorător, dezvăluie imaginea clară a dezrădăcinării și a zbuciumului celor rămași singuri cu dorul celor dragi la căpătâi „*De sărbători, cu fii, nepoți, ce-abia-ncăpeau în casă. / Dar au uitat-o, s-au tot dus, iar ziua către mâine / O-mparte, cum împarte pâinea, doar c-un pisic și-un câine.*”.

Pot să spun că o mare parte dintre poeme reprezintă întrebări și răspunsuri, pe care orișice om normal și le pune la un moment dat, precum în poemul „*Ce este...*” și mesajul care îl transmite este tulburător „*Ce este-n lume mai duios / Ca dragostea pentru părinți / Ce au ajuns neputincioși Sau, / poate, și-au pierdut din minți...*”. În mod direct autoarea se adresează cititorilor ei „*Voi, oameni dragi, cumva eroi, / Ce vă găsiți în ce am scris, / Grijiți-i, cât sunt lângă voi / Că astăzi-mâine-or fi doar vis.*” și îi îndeamnă să nu uite niciodată pe cei care i-au zămislit.

Autoironia apare în unele poeme și semnalează în „*Când te tăceam în drag*”. De la primele versuri „*Nu vreau să ne-mpăcăm, și poate că-i mai bine / Să mai păstrăm în noi doar cioburi și ruine...*” și până la final într-un ritm amar și cu o luciditate cinică își arată acceptarea unei pierderi definitive „*Dar ce să faci, iubire, că orișice învăț / Are dezvolt și lasă în suflet dăre grele / Și cioburi și ruine și zile lungi și grele.*”.

O altă latură interesantă descoperită în această carte este publicarea unui poem, scrisă de un alt autor și replica la acel poem. Un dialog în versuri despre condiția umană și neputința de a ieși din labirintul vieții. Primul poem „*Eu pot*” și al doilea „*Tu, POȚI, Mari, eu nu mai pot*”, scrise în antiteză, reprezintă un realism crud oglindit în lumea în care trăim.

În acest volum am mai descoperit acrostihul, o formă de poezie „cu țintă / destinație ascunsă, mascată”, ale cărei versuri au „în cap” literele dintr-un nume de persoană „pe verticală” sau un mesaj. Un capitol dedicat acestei specii literare ar fi dat o importanță mai mare poemelor.

Un poem m-a pus pe gânduri „*Debut în <60+>*” și cred că aceasta este cheia întregului volum. O viață trăită și poeme scrise răzleț în diverse etape ale vieții și care au văzut lumina tiparului destul de târziu.

Volumul de debut este parcă scris de un demiurg, care stă deoparte și urmărește cu atenție ce se întâmplă, dar nu transmite propriile emoții sau sentimente și parcă ar fi un purtător de cuvânt ce spune despre starea unei alte personae. Această detașare dau unor poeme o atmosferă reală și acest realism arată foarte precis locul și unde ne aflăm în timp și spațiu, stare accentuată de detaliile care întregesc întreaga dramă. Poemele nu au o tematică anume. Cred că mai multe poeme au fost scrise de-alungul timpului și așezarea lor în volum nu urmărește un model anume, practic o antologie cu poeme care au reprezentat-o în momentul debutului.

Acest prim volum de poeme mi-a transmis ideea „*Așa că vreau, cât mai sunt viu, / Să fiu român de omenie.*” .

Curcubeu de suflet, Poezii, Editura Inspirescu Satu Mare, 2017: Cu sinceritate vă spun că mă așteptam ca cea de a doua carte „*Curcubeu de suflet*” să ridice ștacheta și m-am bucurat peste măsură că nu m-am înșelat. Un vers, aș spune eu, memorabil, reprezintă cartea de vizită a poetei „*De-atâta sete de frumos, m-aș face slovă într-o carte*”.

La fel ca și în primul volum, poarta spre universul poetic marca Eugenia Mișu se deschide cu poemul „*Lăcrimă de ceară sfântă*”. Definiția consacrată pentru lacrimă în „Dicționar de motive și simboluri literare” de pe site-ul ro.scribd.com „Picătura ce moare evaporându-se după ce a adus o mărturie, un simbol al durerii și intercesiunii” se potrivește ca o mânășă. Acest poem cuprinde o încărcătură emoțională aparte care se transmite în versuri alese ce pur și simplu învăluie cititorul cu căldură și speranță.

O temă principală a creatorilor de poezie, debutanți târziu și specifici femeilor, este „lacrima” care în principal ascunde regretul, neputința de a depăși faza de observator lucid a lumii în care trăim. Începând cu o declarație pur feminină „*De-atâta dor și-atâta drag m-aș cufunda, tăcută,-n seară*”, „*De-atât pustiu și-atâta dor m-aș face una cu înaltul*” unde sentimentele se împrăștie nestăvilite și trece la o altă latură a existenței umane „*De-atâta pizmă primprejur m-aș izola în veșnicie*”. Legătură dintre dor și veșnicie duce spre conștientizarea liantului existenței umane și reprezintă o unificare spirituală specifică ființei supreme de pe această planetă oglindită în versurile „*De-atâta drag, de-atâta dor, de-atâta sete de iubire, / M-aș deghiza într-un fior, m-aș agăța de-o amintire*”.

Metafore de o rară gingășie în poemul „*Fântână din Frunze și lacrimi*”. Frunza se naște din muguri și moare împrăștiată de vânt și fântâna care are un izvor de lacrimi menită să aducă alinarea „*Eu o să fac, iubito, din lacrimi o fântână / Să spăl nemângâierea și rănila ce dor.*”.

În poemul „*Claustrofobie*” descoperi singurătatea trăită la extremis și este asemuită ca într-o „... colivia rece în care-mi doarme zborul” unde apăsarea devine „*Suspin și-amărăciune îmi gătuie căutarea*”. Spre final poemul explodează „*În bezna cea adâncă pot pipăi lumina*”, prin care se dezvăluie că peste toate vicisitudinile aceste lumi, precum și în sufletul celei care scrie poeme, nu dispare niciodată speranța.

Sentimentul profund al singurătății din „**În noaptea asta**” explodează „*În noaptea asta urlă vântu-n mine*” și ultimile versuri ne lasă fără replică „*În noaptea asta nu mai simt nimic, / Doar am murit și-o să mai mor un pic...*”.

O altă confesiune despre dimensiunea singurătății în poemul „**Când plâng viorile pe strune**” asemeni unui cântec trist ce-ți face pielea de găină „*Iar visu-mi moare, interzis, / Rămâne vis, în somn, în gând...*”.

Personificările și asemănările neobișnuite din poemul „**Sunt o rugă**”, cum ar fi „*Sunt o aripă de vulture*” sau „*Sunt o frunză din pădure*” sau „*Sunt o notă dintr-un cântec, / Un cuvânt din poezie, / Sunt o rugă, sunt descântec, / Sunt o dragoste târzie.*”, sunt menite să ne transmită mesajul că suntem trecători și frica din noi răbufnește și ne stăpânește aproape în toată existența noastră de ieri, de azi și de mâine „*Și am mii și mii de frici. / Și mi-e teamă c-am să mor / Însă și de viitor.*”.

O altă temă lirică este „dorul” atât de autocuprinzător și acceptat cu fiorul său unic ce se manifestă diferit în funcție de spiritul fiecăruia. Mesajul din „**Du-te dor!**” este unul de abandonare și prezintă un șir lung de motive prin care ar vrea să renunțe la dorurile care o bântuie și să fie transformate în „*De astăzi tu-mi vei duce dorul, iar eu voi fi, din nou, firească.*”.

Poemul „**Pribeag**” propune versuri cu semn de întrebare, iar răspunsul ne revine să-l descoperim noi cititorii. Aceste întrebări meșteșugit spuse „*Iubitule, să vin la tine? Mă vrei în lumea fără lume? / Mă vrei în lumea fără patimi, fără-nceput și fără nume?*” și „*Iubitule, la tine-n suflet mai plânge dorul cu iubire / Ori lacrimile-ți inundat-au și colțul meu de nemurire?*” și în final vine ca o ușurare „*Eu îți transmit că-n lume-i soare, sunt ierni și primăveri senine, / Iar viața merge înainte și fără noi, și fără tine. / Și fără mine se iubește, și-n lume-i bine fără noi. / Iubitule, pribeag prin ceruri, mă vrei în lumea de apoi?*”.

Surprinzător, autoarea face o confesiune că nu se consideră poet. Când spune despre sine adaugă cu ironie că în această societate bântuită de <<De „prea-slăviți” și „prea-nțelepți” / Și „prea deștepți”, și prea, și prea, / „Prea talentați, corecți și drepți”, / „Prea buni” în lumea asta rea.>>. Concluzia o spune chiar ea „*Eu nu-s poet și nici n-am zis, / Doar scriu cu sufletul și pana, / Și dacă, poate, m-ați proscris / Eu totuși scriu. Și-accept dojana.*”. Și îmbucurător este faptul că deși nu se consideră poet, Eugenia Mihu scrie și iar scrie și acceptă orișice părere, ca să nu spun dojană.

După o anumită vârstă simțim tot mai tare doru de părinți și de bunici, care prin grija lor ne-au marcat mersul vieții și fiind o credincioasă privește viața de apoi ca o regăsire cu cei dragi „*Dar mă voi regăsi cu ei, / Ne-o strânge-n brațe în tăcere / Și-atuncea eu și dragii mei / Ne-om bucura de revedere.*”.

Câteva poeme, adevărate scrisori în versuri, scrise pentru prietenele ei, lucide și pe alocuri cinice. Pare o descărcare și spune tot ce ar fi dorit să spună și nu a spus până acum, deși conștientă că această sinceritate va fi sfârșitul unei prietenii „*Acuma plâng, de indignare, de ciudă, poate, și de milă, / Știu că spunându-ți toate astea, mi se închide,-n nas, o filă / Dar, zău,*

nu pot să tac, Femeie , iar lacrima îmi e de sânge / Și te sărut ca pe o soră și inima mi se cam frânge... ”.

Scrie cu plăcere rondeluri, care sunt presărate pe ici colo și cuprind diverse teme literare, de la anotimpuri până la sentimente și legătura spirituală între anumite întâmplări și legăturile umane.

Am descoperit un poem lung cu titlu „*Antologie de poezie*”, unde trece în revistă pe cei care i-a avut alături într-o antologie tipărită pe bune. Cred că înainte de a debuta Eugenia Miha a publicat primele versuri într-o antologie și această primă ieșire în lume a marcat-o profund încât a ținut să lase amintire acest moment, iar încheierea este măsură „*În inimă vă port și-acuma, în creier și-n... hipotalamus / Și vă iubesc, căci pentru mine, voi toți sunteți... / GAUDEAMUS!*”.

Autoarea are o puternică educație creștină, cu siguranță din familie și această stare de evlavie se regăsește în mai multe poeme, care transmit mesajul de la regăsire a unei morale creștine care încet încet se pierde în această lume aflată într-o perpetuă transformare și e lung drumul până la o puritate spirituală.

Acest volum de poezie are o majoritate de poeme scrise în ton elegiac. Titlurile poemelor intuite foarte bine condesează mesajul, iar versurile foarte lungi permit metafore ample pentru transmiterea de emoții și sentimente. Spre deosebire de primul volum autoarea dezvăluie cu sinceritate ce gânduri o bântuie și cum îi privește pe cei din jur și cum crede că este privită.

După câțiva pași firavi pe calea descoperirii emoțiilor intense a descifrării dorului sălbatic din volumul „*Punte spre inimi*” în acest volum confesiunea se descătușează. Fără îndoială că meritul revine și cititorilor care i-au citit și apreciat poemele și i-au dat imbold să-și deschidă sufletul și să continue să scrie.

Dorul lunii, Poezii și proză scurtă, Editura PIM Iași, 2018

Prin cea de a treia carte Eugenia Miha mai face un pas înainte și ne dezvăluie și câteva proze scurte. Cartea are două secțiuni, poezie și proză, dar fără o delimitare între ele.

Prima secțiune începe cu poemul „*Torța iubirii*”, o declarație de dragoste nestăvilită. Încă din primele versuri simți cum te pătrunde energia pozitivă și jocurile de cuvinte „*Ce-ai făcut, ce mi-ai făcut*” dă un ton jucăuș unei confesiuni ținută sub tăcere mulți ani și modul cum o spune te îndeamnă, te trage de mânecă să te adapi la energia metaforelor.

Și cum mă așteptam să întâlnesc ceva nou apare primul poem fără rimă. În versuri îndrăznețe iubirea prinde viață și tensiunea transmisă de poem îți dă impresia că ești la vizionarea unui film. Se pare că acest stil ușor jucăuș o prinde „*Zău, nu mai știu, dar aștept... / La celălalt capăt de linie aștepti tu, zgribulit? / Dacă mai reții, spune-mi: ce așteptăm, / să pleci spre mine sau...să vii?*”. Aceste descătușări încărcate de iubire, prin care ne spune, recunoaște „*... să te iubesc e-a mea menire.*”. Credința necondiționată în iubire este accentuată în versurile „*Iubire, încă două vorbe: te vreau și-n lumea viitoare / Te vreau și-aici, te vreau, iubire, în lumea asta călătoare!*”.

Mai există o altă temă la fel de puternică, care este legată de însăși conștiința autoarei, aceea de a protesta împotriva lucrurilor rele ce se întâmplă în jurul nostru. În poemul „**Plânsetul pâinii**” trece în revistă personificând pădurea, apele, ogorul înstrăinat și toate organele omului plâng și localizează acest plâns ridicat la prag de națiune „*Și din lacrimile strânse, plânge, susurând, izvorul. / Plânge România-ntreagă, plânge Marea noastră mare / Când Izvorul o sărută și îi dă lacrimi de sare.*”.

Luna ca și simbol al măsurării timpului este prezentă în universul poetic propus de Eugenia Miha. În acest context luna este martora tăcută a unor gânduri nespuse, a unor emoții refulate și a unor sentimente ascunse.

Cea de a doua secțiune, de proză scurtă, începe cu povestirea „Iuliana”. Povestirea se caracterizează în principal printr-o descriere amănunțită a detaliului, de la cele mai mici cotloane ale unei încăperi și până la cele mai intime gesturi ale personajelor. Deși bine scrisă, povestirea mi se pare prea statică, nu stârnește fiorul pe care unele poeme îl transmit. Pare mai degrabă un tablou pictat din dorința de a mai învăța ceva.

Și în celelalte povestiri apar secvențe de viață scrise impecabil, dar spun eu, lipsite de energie. Din păcate, din lipsa dinamicii, după ce le-ai citit nu-ți vei mai aduce aminte niciun amănunt.

Nu mi se pare o idee prea bună de a le alătura povestiri unei cărți cu poeme, raportate la poezii, prozele le consider încercări literare, dar mă rog voia creatorului este sfântă. Exceptând dialogurile, prozele scurte sunt mai degrabă poeme în proză și acest lucru le crește valoarea literară.

Pot fi acuzat că nu am înțeles mesajul uman din aceste povestiri, dar pot să spun cu mâna pe inimă că după ce am citit am simțit că încep să o cunosc mai bine pe autoare.

Acest al treilea volum de poeme este pe departe cel mai bun și cred că Eugenia Miha, cu condiția să continue, va lăsa o urmă bine definită în literatura feminină și nu numai de la noi.

Crâmpoie de lumină, Poezii, Editura PIM Iași, 2019: Cu fiecare volum, Eugenia Miha a crescut în patru ani câți alți în douăzeci. Faptul că și-a propus să se autodepășească, cel de-al patrulea volum „**Crâmpoie de lumină**” poate fi considerat, după opinia mea, cel mai reușit din punct de vedere al expresiei poetice și arată cel mai bine spiritul vulcanic ce o mână să scrie fără oprire, de parcă ar fi ultimul lucru de făcut pe lumea asta.

În primul poem „**Nu mă strivi!**” se observă o schimbare de ton, o atenționare „*Nu mă strivi sub talpa ta, căci nu sunt o furnică,*”; „*Nu mă strivi cu-al tău papuc, căci sufletul mi-e floare*”; „*Nu mă călca, nu mă zdrobi, nu mă-ndoi de spate,*” „*Strivește-mă cu gura ta, cu-a buzelor dulceață, / Că-s roua pură de pe flori din zori de dimineață, / Sărută-mi talpa la picior și ia-ți, astfel, tributul, / Chiar dacă știi, voi șchiopăta, să nu-ți strivesc sărutul.*”, prin care atrage atenția că s-a născut femeie și vrea să iubească și să fie iubită cu respect și demnitate umană.

Pornind de la titlul acestei cărți, cu sinceritate vă spun că m-așteptam ca tema principală să fie lumina. Eu văd în acest element ca o clarificare a unor sentimente și a existenței umane

„Că înc-o zi prin viață treci / Pe puntea șubredă, subțire.”, ca și cum exprimăm de multe ori „e clar ca lumina zilei”.

O altă surpriză, erotismul din poemul „**Verde**”. Nu un erotism vulgar ci unul firesc pentru o femeie coaptă, care înțelege pe deplin dragostea și dorul „*Peste sânii mei se scurge / Verdele ochilor tăi, / Bisturiu cu lama boantă, / Crater aruncând văpăi.*”. Fiorul îmbrățișărilor dintre iubiți pe care le transmite poemul este accentuat în versurile „*Când mijlocul mi-l încingi / În îmbrățișări de clește / Și mă legi cu mii de chingi / Minte mea nu mai gândește.*”. Și când vorbește de „guriță”, cu o candoare fără egal te avertizează și practic te lasă fără cuvinte „*Doar gurița, ah, gurița, / Gângurește poliglot, / Dar cu limba (românească) / Spune tot, alintă tot.*”. În același context se încadrează și poemul „**Ce mi-ai face?**”, care curge ca un cântec, iar jocul de cuvinte „*Ce ți-aș face de te-aș prinde!*” cu „*De m-ai prinde ce mi-ai face*” dă impresia că poezia este scrisă de o adolescentă plină de elan ce descoperă pentru prima dată fiorul primei dragoste. Pentru a îndepărta dilema adolescentină câteva versuri mai încolo schimbă registrul și ne spune cât se poate de serios „*Și nu vezi că io-s o doamnă / Și-s cam în a vieții toamnă,*” *că are o mare dilemă* „*Tu mă prinzi sau te prefaci / Că ești stângaci? / Tu mă prinzi sau te prefaci, / Ca să mă-mpaci...*”.

Din volum nu lipsește acrostihul, un gen literar care o prinde foarte bine. Un poem care transmite un sentiment patriotic care te răscolește dacă te simți cu adevărat român „*La întretăieri de drumuri și de doruri, de poveste, / A pus Dumnezeu o țară, un țărâm cum nu mai este.*”.

Poemul „Numele tău” pare o scrisoare de dragoste, un periplu de păstrare a unei iubiri încifrată într-un nume, care face o călătorie inițiată de la „*frunza de tei*” la „*petale de trandafiri*”, apoi pe „*aripa unui porumbel*” și ajunge la „*lacrimă*”. După ce „*Ți-am scris numele pe o lacrimă,*” și cum nu-i place să lase totul în aer la voia sorții, versurile de final pocnesc ca un bici și nu mai lasă loc de îndoială „*și numele tău nu se va mai pierde, / ci va dăinui de-a pururi în inima mea. / Numele tău e scrijelit pe inima mea.*”.

Umorul fin îl descoperi acolo unde te aștepti mai puțin. În poemul „**Plângi**” o lacrimă se transformă în perlă, apoi în pârâiaș „*ce alunecă șerpește pe obrazul tău*” și continuă cu haz „*Să inunde biata ta inimioară, / precum a fost inundate Titanicul,*” și cum ne-a obișnuit rezolvarea din final ne va smulge câteva zâmbete ca să nu spun un hohot de râs „*Mai dă-te-n iubirea mea / și plânge-mă, dacă ți-e dor!*”.

Umorul din poemul „Iartă, Doamne!” e atât de tonic încât l-am citit de mai multe ori. O spovedanie scrisă parcă în joacă te face să râzi din toată inima „*- Nu am multe, bre părinte, doar mi-am înșelat bărbatul, / Dar... nu-i grav, că el nu știe, numai jumătate satul / Și nici n-am greșit adesea, de vreo 18 ori pe lună, / Cred că n-a putut nici Domnul în caiet să mi le pună.*”.

Cred că poemul „**Din tine, poezie**” este cheia acestui volum și eu, dacă era după mine, l-aș fi pus la deschiderea cărții. Ne spune hotărâtă și fără echivoc în versuri frumoase și emoționante că poezia i-a marcat viața și că de fapt am putea spune fără exagerare „supraviețuire prin poezie”. Această recunoaștere vine ca o spovedanie „*Din tine, Poezie, mă hrănesc și zbor spre cer alături de tine,*”; „*Ești, Poezie, un fior preasfânt, ești lacrimă din ceară picurată.*”; „*Din tine, Poezie, mă adap, căci sunt drumetul rătăcind prin pustă,*” și iar mă repet, dar

versurile din final chiar că mă cutremură „Cu tine, Poezie, vreau să mor, să ne îngroape cu aceeași jale, / Eu să migrez pe lună, sau pe-un nor, iar tu...să-ngropi cu / farmecele tale.”.

Patru cărți de poeme lecturate de mai multe ori. Prima dată le-am sorbit pentru a-i cunoaște poezia, a doua oară le-am cântărit, iar a treia oară le-am simțit fiorul. Am certitudinea că vom mai auzi de Eugenia Miha, prin poemele scrise de ea.

Nicolae Toma

Prozator, poet, critic literar, jurnalist de investigație, editorialist

Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România